Nieuwsbrief

Afdeling Zwijndrecht-Heerjansdam

oktober 2003
Jaargang 20, nummer 6

In dit nummer

Twintig jaar 1

Van het bestuur 3

Van de Fractie 4

Jan Kaas 6

Van het hoofdbestuur 9

Redactie
F. van Dijk
K. Lievense
J. Tijnagel

Redactieadres Nieuwsbrief:
Meerkoetstraat 42
3334 SW Zwijndrecht
E-mail: fvd@crashdot.com

Lay-out:
A.D.M. van Zutphen - Dielissen

TWINTIG JAAR

In 1983 ontvingen de leden van de afdeling, die tot voor kort nog afdeling Zwijndrecht heette, het eerste nummer van een lange reeks afdelingsbladen.
Deze reeks is ononderbroken tot vandaag toe voortgezet.

Niet dat er niets veranderd is.
Om te beginnen is de samenstelling van de redactie geregeld gewijzigd, al moet gezegd worden, dat deze in vergelijking met andere colleges, in het bijzonder de raadsfractie en het afdelingsbestuur, een rots van stabiliteit is gebleken.
Maar ook is de vorm van ons blad enkele malen ingrijpend veranderd.
Toen we begonnen, hadden we zo'n driehonderd leden, wat inhield dat er gewoon meer aan activiteiten te vermelden was, maar ook dat er meer geld aan het blad kon worden besteed. Het begon als een boekje in A5-formaat waarin ook wel eens foto's waren opgenomen, met een kleurige omslag en bij een echte drukker gezet en gedrukt,.
Na verloop van tijd echter liep het aantal leden terug en moest de buikriem worden aangehaald, terwijl tegelijkertijd de mogelijkheden van het zelf teksten verwerken en opmaken enorm waren toegenomen. Zodoende werd het blad een in eigen beheer gemaakt boekje met een omslag in één kleur, soberder dan tevoren dus.
Vervolgens kwamen er stemmen vanuit de leden, die pleitten voor een betere aanpassing aan de actualiteit. Dat hield in, dat het blad het karakter van een nieuwsbrief zou krijgen, die vaker moest verschijnen dan de zes maal per jaar van tot dan toe. Aldus geschiedde. Het blad kreeg de vorm zoals u die nu kent en verschijnt acht maal per jaar.
Dit laatste was een compromis tussen de hooggestemde ambities van de initiatiefnemers en de bittere ervaringen van de redactie aangaande de doorloopsnelheid bij het maken van één nummer.

>>

TELEFOONNUMMERS FRACTIE

E.W.L. Vissers voorzitter	078 610 63 58
Mw. A. Hoekstra-Van der Poort	078 629 00 27
B. Huberts	078 677 13 79
J.C. Koolhoven	078 612 78 97
R.F.W. Bijl burgerraadslid	078 612 11 43

BESTUUR

A. Hoogduin voorzitter	078 619 26 48
A. von Wasserthal secretaris	078 610 16 84
L. ter Voorde penningmeester	078 612 57 25
R.M. Hofs	078 612 33 12
R. de Oude	078 612 68 05

Website van de afdeling:

www.vvdzwijndrecht.nl

Dit blad verschijnt onder verantwoordelijkheid van het afdelingsbestuur.

Adres afdelingssecretariaat:
Groenendaal 12
3334 GD Zwijndrecht
E-mail: awasserthal@hotmail.com

Dit hele nummer zou gemakkelijk gevuld kunnen worden met beschrijvingen van wat er allemaal mis kan gaan en ook mis is gegaan in het traject vanaf de toezegging van de mensen, die een bijdrage zouden leveren, tot aan het ogenblik, dat het blad bij u, de leden, in de brievenbus valt.
Maar wij mogen ons gelukkig prijzen, dat we al een tijdje een raadsfractie en een bestuur hebben, die niet alleen zeer ter zake doende stukjes aan ons blad leveren, maar dat ook punctueel doen. Wat, bijna traditioneel, nog te wensen overlaat is de animo van andere leden om uit zichzelf iets passend voor ons blad te schrijven. Af en toe zijn er daartoe een paar uitnodigende regels geplaatst, maar dat heeft niet genoeg geholpen om de eventuele schroom te overwinnen. Misschien helpt het als die uitnodiging hier nog eens wordt herhaald.

Al een hele tijd geleden is overwogen, het twintigjarig bestaan extra accent te geven door middel van een speciaal nummer van de nieuwsbrief. Gedacht werd onder meer aan bijdragen van oud-leden van de redactie, van VVD-ers met nationale bekendheid e.d. Maar helaas, er is wel het een en ander in beweging gezet, maar zonder resultaat van betekenis. Voor beschouwingen over hoe dat komt, is dit blad naar onze mening niet de juiste plaats. Wel hebben zowel bestuur als fractie in hun bijdrage ingehaakt op dit jubileum en hun vriendelijke woorden stellen wij, de redactie, op hoge prijs.

Onze voorzitter gaat in zijn bijdrage in op de toekomst van "papieren" periodieken zoals onze nieuwsbrief. Voor ons ziet hij de komende twintig jaar geen problemen, waarbij hij echter als we het goed begrijpen een hoge levensverwachting toekent aan de huidige redactieleden. Moge hij daarin gelijk krijgen…
Wat hij niet vermeldt, maar wat voor een volledig beeld wel moet worden meegenomen, is dat wij natuurlijk ook een website hebben. Dank zij de inspanning van vooral Timo is die operationeel gemaakt en biedt hij de mogelijkheid om nog beter op de actualiteit te reageren. Op het ogenblik is de website nog passief in die zin, dat wat er op te zien is, niet speciaal voor de website is geschreven. Er is ook geen redactie in de werkelijke zin van het woord. Maar wat niet is kan nog komen en dan zou er dus toch een complement op de nieuwsbrief beschikbaar komen. Hoe dan ook is het goed om ons nu al te realiseren dat het voor één persoon een te zware opgave is om een website te beheren, waar eigenlijk iedere dag even naar zou moeten worden gekeken of er aanpassingen nodig zijn.

Een keer in de zoveel jaar is het misschien geoorloofd om als redactie iets te zeggen over onze adverteerders. Tussen redactioneel gedeelte en advertenties is een strikte scheiding. Wat zij adverteren is hun zaak, wat wij schrijven is onze zaak. Maar zonder adverteerders zou het uitbrengen van onze nieuwsbrief heel wat moeilijker zijn. Laten we ze daarom in ere houden.

Zo passeren we nu dus deze mijlpaal en gaan door naar de toekomst.
Dank aan u, die onze nieuwsbrief leest, dank aan hen, die hun bijdragen daaraan leveren en dank aan het bestuur, dat ons de ruimte heeft gegeven om met plezier te werken aan het blad van onze afdeling Zwijndrecht-Heerjansdam.
Wij willen er ons ook in de komende jaren voor inzetten, dat in Zwijndrecht en daarbuiten vrijheid en democratie zullen groeien en bloeien.

De redactie.

VAN HET BESTUUR.

Een bijzondere uitgave van de Nieuwsbrief. Dus ook een bijzonder bericht van het bestuur.
In de eerste plaats natuurlijk onze hartelijke felicitaties voor de redactie. Dat jullie het zo lang hebben volgehouden is een hele prestatie. Ondanks iedere keer mensen achter de broek te zitten om kopij te leveren en iedere keer weer net voor de deadline alles in orde hebben. Bedankt allemaal.
Ik ga niet alle namen noemen van oud redactieleden, maar de huidige redactie in de personen van Jos Tijnagel, Kees Lievense en Frank van Dijk wil ik toch even in het zonnetje zetten.Kees en Jos zitten vanaf het begin (20 jaar!!!) in de redactie en Frank al sinds september 1990. Volhouders dus.

Over de geschiedenis van de Nieuwsbrief wordt elders in dit nummer het een en ander geschreven. Bovendien voel ik me nog steeds kersvers in de VVD organisatie, zodat ik niet veel over die geschiedenis kan melden.
Laat ik het dan maar over de toekomst hebben, en wel de toekomst van de Nieuwsbrief.

Zal de Nieuwsbrief ooit verdwijnen? Of laten we eerst de vraag stellen: Zal de Nieuwsbrief in papieren vorm verdwijnen? Ik denk de komende twintig jaar niet.
In mijn werk word ik veel berokken bij vraagstukken over digitalisering van informatie. Eén ding is duidelijk geworden: kom niet aan dit soort periodieken. Die moeten gewoon als papieren exemplaar op de salontafel of naast de bank liggen. Ik heb ooit een keer het voorstel gedaan om het personeelsblaadje van een organisatie op papier af te schaffen en het per e-mail te versturen. Oorlog in de tent!

Dat neemt niet weg dat veel communicatie in de toekomst digitaal, via internet, zal gaan verlopen. Naar mijn verwachting gaat het dan om echt actuele informatie en om naslagwerken.
Laten we met die laatste beginnen. Op de boekenkast van mijn schoonmoeder staat een volledige Winkler Prins Encyclopedie. Welke druk weet ik niet prcies, maar uit de jaren zestig, toen de kinderen op school zaten. Handig, heel veel informatie is nog altijd actueel, maar als ik informatie over een bepaald onderwerp wil hebben, kruip ik toch liever achter mijn PC. Eventueel nog met een (gekregen) encyclopedie op CD, maar de meeste informatie vind ik toch gewoon via internet.
Maar ook op m'n werk. U kent wellicht de handboeken, waarvan je periodiek nieuwe bladzijden kreeg toegestuurd, met een handleiding dat bladzijde 14 en 15 waren vervallen en vervangen moesten worden door nieuwe bladzijde 14, 15 en 15 a. Meestal lagen de pakketjes nieuwe bladzijden nog in hun wikkel ergens in een la.

Wanneer ik nu een bepaalde regeling moet raadplegen, log ik in op het interne netwerk en weet zeker dat ik de laatste versie heb. Omgekeerde communicatie noemen we dat: alleen informatie op het moment dat je het nodig hebt.
Naar mijn mening hebben de papieren naslagwerken dan ook hun beste tijd gehad.
Maar goed, voor dergelijke informatie hebben we de Nieuwsbrief dan ook niet.

Dan de echte actuele informatie. Gek genoeg blijft dat een mengeling van internet en papier. Soms kijk ik op de actuele nieuwspagina's en ik laat me (in beperkte mate) ook mailtjes sturen wanneer er ergens iets nieuws is (bijvoor-beeld de uitslag van de staatsloterij, overigens

nooit goed nieuws). Maar ik zou voor geen goud de avondkrant willen missen, ook al komt het regelmatig voor dat ik geen tijd heb om hem te lezen.
En ook de treinreizigers zie ik nog niet in de volgepropte dubbeldekker zitten met een laptop, in plaats van met de Spits, de Metro of de Volkskrant.
Maar ook voor die informatie is de Nieuwsbrief niet gemaakt.

Dan hebben we nog de opiniebladen en de "gezellige" tijdschriften. Voor die categorie zie ik nog steeds een goede papieren toekomst. Het beste bewijs is dat er nog steeds computertijdschriften op papier verschijnen (en niet zo weinig ook). Ook de Libelle, Vrij Nederland, de Waterkampioen of de Donald Duck zie ik nog niet zo snel als internetversie verschijnen. Misschien ooit als de computer de verschijningsvorm van een krant krijgt (flinterdun, licht en opvouwbaar), maar dat zal nog niet zo snel gebeuren. Zelfs het elektronische boek (een soort plat beeldscherm ter grootte en met het gewicht van een boek, waarmee je boeken kunt downloaden en lezen) is nooit een succes geworden.
Laten we de Nieuwsbrief maar als mengvorm van een opinieblad en een "gezellig tijdschrift" beschouwen. Als we het daar over eens zijn, heeft onze eigen papieren Nieuwsbrief nog een houdbaar-heidsdatum van minimaal nog eens twintig jaar. Voorwaarde is wel dat de super-actieve en enthousiaste redactie nog even volhoudt, maar daar heb ik, gezien de afgelopen periode, geen enkele twijfel over.
Nogmaals: **Redactieleden, reuze bedankt voor alle inzet, enthousiasme en de vele opgeofferde avonden.**

Arthur Hoogduin,
Voorzitter.

Redactie bedankt!

Gaarne had ik een prachtig stuk poëzie willen produceren, als aubade aan de redactie van onze 20 jarige nieuwsbrief. Helaas bezit ik deze kwaliteit niet en het zou mij slechts beschamen naast de pennenvruchten van ons aller Jan Kaas. Ook deze columnmeester verdient het in de schijnwerpers der redactionele feestelijkheden te verkeren. Niet wetende of dit ooit gebeurd is, zou ik willen voorstellen zijn vele bijdrages te bundelen en uit te geven om onze bibliotheken te vullen met ware topproducten der Nederlandse letteren.
Twintig jaren trouw produceren van de nieuwsbrief, onder verantwoordelijkheid van het bestuur, of ondanks het bestuur? Alle redactieleden van 20 jaren Nieuwsbrief, Dank, dank.

Namens de Fractie
Elbert Vissers, voorzitter.

VAN DE FRACTIE.

Feesten, feliciteren, alles terecht en veelvoudig verdiend, maar de tijd schrijdt voort als de wijzers van de klok. Diegene die tijd hadden zullen misschien voor de buis naar de Troonrede hebben gekeken of naar de hoedenshow der dames.
De Troonrede stipt alle facetten van onze multiculturele samenleving aan en is duidelijk een opstap naar de miljoenennota. Alle politieke opwinding en vernieuwingspogingen van vorig jaar hebben geen effect gehad, zoals mag blijken uit de volgende passage:

"Om structurele hervormingen en een cultuuromslag in ons land tot stand te brengen zijn een andere verhouding tussen bestuur en burgers, een duidelijke verbetering van de publieke dienstverlening en een vernieuwing van ons democratisch bestel vereist."

De politiek staat nog even ver van de burgers als vroeger en dat is jammer, een gemiste kans. Verder is deze Rede de meest liberale die ik mij kan heugen. Eigen verantwoordelijkheid, eigen keuzes maken en daar de verantwoording voor dragen is de basis van liberale vrijheid.

De miljoenennota bevat geen echte verrassingen meer. Hoewel er een duidelijke koerswijziging wordt aangegeven was alles reeds bekend. Een sterk stuk van onze Gerrit die geen struisvogelpolitiek wil bedrijven. Het gaat slechter met Nederland, dat is iets anders dan 'het gaat slecht'. We zijn nog steeds een der welvarendste landen en ook een stapje terug in de verzorgingsstaat laat ons nog steeds een toppositie op de wereldranglijst innemen.

Duidelijk is de realiteitszin in de miljoenen-nota te vinden en ondanks de vele, beslist niet leuke, maatregelen is dit de juiste koers om de negatieve economische spiraal te doorbreken. Iedereen moppert wat aangeeft dat de lasten eerlijk worden verdeeld en beslist niet alleen op de schouders van de zwakke in de samenleving drukken.
Natuurlijk, de sociale hangmat wordt minder luxe maar blijft veel meer dan een vangnet. Sociale rechtvaardigheid is ook een Liberaal item, alleen willen wij benadrukken dat die rechtvaardigheid voor beide kanten moet gelden. Iemand in de problemen heeft recht op ons aller hulp maar dient wel al het mogelijke te doen om die hulp overbodig te maken.

Meedoen, meer werk, minder regels! Is de liberale slagzin waarmee deze miljoenennota begint. Daaronder duidelijk het benoemen van de problemen en wat eraan gedaan gaat worden. Uiteindelijk bezuinigt dit kabinet niet, de collectieve uitgaven stijgen naar een nieuw record. De staatsschuld stijgt ook, 12 miljard erbij en we staan op 250 miljard. Daarover alleen al betalen we 12 miljard rente per jaar. Er wordt meer uitgegeven aan veiligheid, zorg, onderwijs en infrastructuur. Daarvoor worden veel budgetten zodanig omgebogen dat het gewenste doel wordt bereikt terwijl ook de economie wordt versterkt. Lees de 'Algemene Politieke beschouwingen' van Jozias van Aartsen er eens op na. Hierin wordt uiterst bekwaam weergegeven wat deze miljoenennota inhoudt en waarom dit een begin van de juiste weg is.

Misschien is het volgende heel negatief maar het moet mij toch van het hart. De babyboom wordt/is grijs maar met zijn allen hebben we niet gespaard voor een pensioen maar een schuld opgebouwd van 250 miljard en daarvan kan geen pensioen betaald worden. Solidariteit is de basis van onze democratie maar ik vraag mij af of Nederland 250 miljard meer waard is geworden zodat de schuldenberg te verantwoorden is? Waar zijn de honderd miljard die de komende decennia nodig zijn om de babyboomers hun AOW te betalen?

We leven te royaal in Nederland, we geven meer uit dan we verdienen en dat is ook met deze begroting nog steeds zo. Hebben wij ons solidair gedragen naar ons nageslacht toe? Heeft deze generatie eigen verantwoordelijkheid getoond? Mijn antwoord is **nee**! Ik spreek dan niet over iemand individueel maar over de totaliteit van deze generaties. Het zal heel moeilijk zijn om deze reuzenschuld af te bouwen, we betalen zelfs de rente niet want dat is het bedrag wat er nu aan extra staatsschuld is opgenomen. Wie zei dat we teveel bezuinigen? We bezuinigen nog niet voldoende, we geven nog steeds teveel uit. Ik hoop dat de volksvertegenwoordigers de regering steunen en beseffen dat schuldhulpverlening voor de Overheid niet bestaat.

Elbert Vissers.

KAN KAAS HET OOK?

"…Ja, mensen, we moeten er allemaal aan geloven, het zijn moeilijke tijden. Maar we hoeven daarom nog niet te treuren hoor, er zit ook een goede kant aan. Hoe slechter het ons gaat, hoe meer we openstaan voor de humor. Ja toch?
Mij komt dat goed uit, als een zogeheten stand-up comedian. Ja, zo heet dat echt. U ziet me toch staan nietwaar?
Ik moet dan altijd denken aan die proclamatie van lang geleden, nadat Johan van Oldenbarnevelt terechtgesteld was: "Wie staat, zie toe dat hij niet valle". Want als stand-up comedian ben je ook afgemaakt voor je het weet. Door het publiek dan. En dan lees je de volgende dag ook nog eens in de krant dat je performance voor geen meter deugde. Dat bleef van Oldenbarnevelt tenminste nog bespaard, toen was er nog geen krant. Hij zou hem trouwens ook niet meer kunnen lezen zonder hoofd.

Maar nou terug naar die humor, weten jullie nog van de oorlog? Toen het allemaal zo beroerd ging? Maar wat je toen van alles hoorde? Al die bakken, zo van Churchill, Stalin en Hitler zitten met zijn drieën in een vliegtuig… kennen jullie die nog? Nee? Nou ja, ik ook niet meer, maar wie hem nog weet mag het hier komen vertellen. Niemand? Jammer, want zulke verhalen hoor je tegenwoordig bijna niet meer.
Belangrijke mensen zitten nog wel in een vliegtuig natuurlijk, maar ze doen nooit meer iets waar je om kan lachen. Prinses Maxima en prins Willem Alexander zitten met zijn tweeën in een vliegtuig, daar kan je toch niets van maken?
Ja, ik hoor u wel, u wijst mij er op, dat het sowieso veiliger is dat die twee niet samen vliegen, zo kunnen ze ook niet alle twee verongelukken bij een vliegramp. Maar dat hebt u toch fout, dat komt er van als je de waarschijnlijkheidstheorie niet goed kent. Daar hoeft u zich niet voor te schamen hoor, want als iedereen die doorhad, dan konden de casino's en de loterijen vandaag nog sluiten.
Maar wat zegt nou die theorie dus? De kans, dat een vliegtuig verongelukt met één prominent persoon aan boord, is op zichzelf al niet groot. Maar de kans dat er een vliegtuig verongelukt en er zitten twee prominenten in, die is natuurlijk nog stukken kleiner. Daar had u niet bij stilgestaan, nietwaar?

Toen je ook nog wel eens kon lachen, dat was in de koude oorlog. Angstige tijden, daar niet van, maar er gebeurde nog eens wat. Kennen jullie die nog van Kennedy en Chroestsjow? Geeft niet, want ik ken hem nog, die ga ik nou vertellen.
De koude oorlog is op een dieptepunt, de verhoudingen zijn tot het uiterste gespannen. Zo heet dat toch immers. Daarom denkt Kennedy, weet je wat, ik zoek Chroesjtsjow op om het ergste te voorkomen. Nou, het valt allemaal reuze mee, Chroesjtsjow trekt geen enkele schoen uit, Kennedy houdt ook alles aan, hij heeft Marilyn Monroe immers niet meegenomen. Ja hij zal daar gek zijn, dat zou Chroesjtsjow wel willen.
Nou, ze drinken een glas wodka, en nog één en na een tijdje wil Chroesjtsjow beslist laten zien dat de Sovjets de Amerikanen al helemaal hebben ingehaald. Hij stelt daarom een hardloopwedstrijd voor. Nou goed, Kennedy gaat met hem naar buiten achter zijn datsja. En daar lopen ze een race van honderd meter, of misschien wel duizend meter, kan mij het schelen, Rusland is groot genoeg. In ieder geval weet Kennedy het net te winnen. Niets aan de hand, Chroesjtsjow vat het sportief op.
Maar nou heeft de redactie van de Prawda een probleem. Kennedy wint van Chroesjtstjow. Zo kunnen ze het toch niet in de krant zetten? Dat kost ze hun baan, of erger. Dus hoe staat het de volgende dag in de Prawda? Bij het hardlopen tussen vertegenwoordigers van de Sovjet-Unie en Amerika behaalde de secretaris-generaal van onze glorieuze partij een eervolle tweede plaats. De president van de VS kwam als voorlaatste binnen.
Zie je, toen kon je nog eens lachen, zelfs de Russen, tenminste als ze tussen de regels lazen, en niet hardop natuurlijk.

Dan zijn onze politici toch stukken saaier. Jan Peter Balkenende en Wouter Bos zitten samen te hengelen. Komt er een zalm voorbijzwemmen… Daar kan je toch niks van maken. Ik ga het tenminste niet proberen.

En dan ons staatshoofd. Ja ons staatshoofd, dat is helemaal onschendbaar. Daar mag je gewoon helemaal niet om lachen. Wel mag je misvattingen rechtzetten. Ja, misvattingen die zijn er wel. Zo heb ik er hier een.
Want hoe zit dat nou met het Koninklijk Huis en de Koninklijke Familie? Wie van jullie weet dat nou echt? Ja, u daar, ik zie het al, u bent vast van de RVD, maar u mag dus nooit wat loslaten. Kijk, het zit zo. Je zou natuurlijk denken, het Koninklijk Huis, dat zijn Prinses Juliana en Prins Bernhard en hun nakomelingen. Maar zo eenvoudig is het niet, en dan moet je nog niet eens alleen denken aan de nakomelingen die Prins Bernhard buitensHuis heeft. De Koninklijke Familie, dat is wel zowat de hele familie, maar alleen een select clubje behoort bij het Huis. Prinses Margarita, om er maar eens een te noemen, die komt niet in het Koninklijk Huis, en al helemaal niet als ze Edwin bij zich heeft. En Mabel, die was er bijna in, maar nou toch weer niet. Tragisch eigenlijk, ze heeft best veel gedaan om mensen in nood te helpen. Alleen, daar had ze niet de Neeltje Jacoba voor moeten willen gebruiken.
Maar goed, het is nog ingewikkelder. Nou is er bovendien ook nog het kabinet van de Koningin. Daar hadden jullie vast nog nooit van gehoord. Nee toch? Het is moeilijk uit te leggen wat dat is, maar ik zeg het maar eenvoudig zo: In het Huis van de Koningin is een afgelegen kamertje, zonder ramen. Dat hebben ze opzettelijk zo gemaakt, want wat daar ligt en wat daar gebeurt, dat schijnt het daglicht niet goed te verdragen.
Soms mag er een minister komen kijken. Die komt dan uit zijn eigen kabinet, waar hij met de andere ministers zit te regeren, naar het Koninklijk Huis. Daar krijgt hij een zwarte blinddoek om en dan mag hij in het kabinet van de Koningin. De deur gaat achter hem dicht en hij mag de blinddoek afdoen. Wat ziet hij dan? Nou wat denken jullie? Inktzwarte duisternis natuurlijk, want er is immers geen licht. Nou, wanneer hij er dan een poosje geweest is, dan doet hij de blinddoek weer even om, om naar buiten te gaan.
Als hij weer terug is in zijn eigen kabinet, vragen de andere ministers, hartstikke benieuwd natuurlijk: en hoe was het, in het kabinet van de koningin? Nou, zegt hij dan, ik heb geen bijzonderheden vastgesteld. En zo is het toch ook? Denk er om mensen, dit is een keer niet om te lachen.

Geen vragen? Goed zo, want we moeten verder. Ik zei het al, de echte humor leeft op als het de mensen slecht gaat. Niet dat we ons nu niet vermaken. Voor de TV natuurlijk, maar buitenshuis toch ook. Hard rock parties, voetbal, festivals, musicals... Ho even, musicals, daar ga ik vaak heen. Moet u ook doen. Dat is toch heel wat anders als dit hier. Ik wil maar zeggen, als ik hier sta en ik zou nog zo mooi gaan zingen, dan is het nog lang geen musical. Daar komt veel meer bij kijken, schitterende decors, mooie actrices, special effects, alles wat we hier nu juist niet hebben.
De laatste keer ben ik geweest naar the Rat Pack. Nee, nee, dat gaat niet over politiek, daar kunnen jullie rustig naar toe gaan.
En de Drie Musketiers, ook zo prachtig. Maar weten jullie, wat ik daar zo gek vond? Is jullie daar ook niet wat opgevallen?. Nee, echt niet? Nou, je hebt dan die drie musketiers, maar je ziet ze nooit met een musket. Een musket, zo'n heel oud geweer, weet je wel. Wel allemaal met degens en zo, maar geen musket. Zou het leger die hebben wegbezuinigd? Goeie vraag, maar het zit anders. Het komt allemaal door de film.
De drie musketiers wordt steeds weer opnieuw verfilmd. De mensen krijgen er nooit genoeg van. Maar ze willen wel actie zien. Daarom moeten de drie musketiers altijd weer vechten. Maar wel met de degen. Dan zie je actie! Daar staan ze met getrokken rapier, tegenover hen de handlangers van de slechte kardinaal. Toreador, prend garde! Flitsende wapens, snelle uitvallen en ripostes. Hup, op de overloop. Hup, langs de leuning naar beneden. Kletterend staal, snelle bewegingen. Hup, met één sprong op de gedekte tafel, met hun voeten op de charlotte van Chateaubriand, of op de chateaubriand van Charlotte, kan mij het schelen. Rien ne va plus! Dat is toch grandioos, mensen.
En nou moet je je de drie musketiers eens voorstellen in een film waar ze die musketten wel hebben. Dat gaat dan zo.
We zijn op het slagveld. De strijd is in volle gang. Geschreeuw, rookwolken, hoefgetrappel. Zittend op zijn paard overziet de veldheer

het strijdgewoel. Ineens roept hij: "Mannen, zo gaat het niet goed. We gaan de joker inzetten, eh, ik bedoel de musketiers!"
De musketiers worden in slagorde opgesteld, met hun musketten. Maar zo'n musket is niet zo'n handig wapentje dat je gewoon meeneemt naar school. Groot en bijna niet te tillen en dan moeten ze eerst nog worden geladen. Recht overeind zetten met de kolf op de grond. Dan gaat de musketier een zakje kruit pakken en schept daarvan een beetje vóór in de loop. Goed aanstampen, met een soort stok. Het publiek in de bioscoop begint intussen al wat onrustig te worden, dat kun je begrijpen.
Nou de kogel. Uit een ander zakje pakken en ook in de loop laten vallen. Nu komt het schieten bijna. De oppermusketier commandeert: "Vuur!" De musketier pakt zijn vuurstenen uit weer een ander zakje, slaat er vuur mee en steekt daarmee een lontje aan dat achter in het musket zit. Eens kijken, waar is de vijand?
Grote hemel, de kogel is uit de loop gerold. Stom, hij had natuurlijk niet op de benen moeten mikken. Die menslievendheid daar koop je niks voor. Gauw oprapen en weer in de loop stoppen. Weer mikken, maar vlug want het lontje is bijna opgebrand. Te laat... Het schot gaat al af. Maar helaas, nou is het uitgelopen op friendly fire.
Intussen is de bioscoop natuurlijk allang leeggelopen. Wat een rotfilm! Misschien dat Stan Laurel en Oliver Hardy daar nog iets leuks van hadden kunnen maken, maar dan had je toch maar twee musketiers gehad en geen drie. Willen de mensen toch ook hun geld terug.

Maar laten we het nou toch niets steeds over vechten en schieten hebben, mensen. Daar zijn jullie toch niet voor gekomen? Anders konden we net zo goed buiten op straat blijven staan kijken, hadden jullie een hoop geld kunnen sparen, nietwaar?
We willen toch zeker eens een keer onbekommerd lachen? Ik moet jullie opvrolijken met aardige anekdotes en luchtig gesnap, toch? Ok, maar laten we dan nou eerst maar even pauze houden, goed? Met een beetje goede wil kan ik intussen nog wel wat leuks bedenken.
O ja, maar wacht even. Let er op, dat je straks in de foyer geen champagne koopt uit de tapkraan. Je weet maar nooit wat je dan krijgt. Neem toch gewoon een hele fles, dan zit je altijd goed. En dan zelf openmaken, met zo'n knal, weet je wel. Als het even kan de kurk in iemand zijn oog, kan je in de pauze ook nog lachen…

Enz. enz. enz."

Jan Kaas.

VANUIT HET HOOFDBESTUUR

Aan de VVD leden In Zwijndrecht,

In de politiek hoef je je nooit te vervelen. Ook in de politieke partijen in Nederland is veel aan de orde. Het is nog niet zo lang geleden, dat velen (vooral ook bestuurskundigen en politicologen) vraagtekens zetten bij het voortbestaan van die politieke partijen. Ze zouden geen functie meer hebben, want ook zonder een partij kon de ambitieuze politicus heel ver komen. De kerntaken van politieke partijen, namelijk zorgen voor debatten die moeten leiden tot keuzes voor de kiezers en zorgen voor kandidaten met kwaliteit voor de bestuursorganen (Raden, Staten en Parlement) leken ineens minder belangrijk. Het ledental van politieke partijen liep dramatisch terug, dus het gelijk leek aan de kant van de criticasters.

Maar het tij lijkt gekeerd. Politieke partijen en ieder geval de VVD heeft de draad opgepakt en met elan een aantal vernieuwingen doorgevoerd. Deze vernieuwing leidt tot een VVD als debat- en ideeënpartij, met veel directe invloed van de leden. Het lidmaatschap van de VVD doet er weer toe. Op de samenstelling van de lijsten voor het parlement en op de keuze van de nieuwe voorzitter kan nu rechtstreeks invloed worden uitgeoefend. De daarvoor georganiseerde

en nog te houden ledenraadplegingen hebben veel aandacht. Maar ook het debat in de VVD heeft een positieve slinger gekregen. In de laatste partijraad is fel en open liberaal gediscussieerd over heldere stellingen. Die stellingen waren en zijn geen slaapthee, geen aftreksel van eindeloze compromissen, maar geven duidelijkheid, waarmee de VVD de kiezer kan opzoeken.

Maar het elan van de VVD hoort te beginnen bij de afdelingen, die de uitdaging om leden meer te betrekken bij het partijleven moeten aangaan. In Zwijndrecht, weet ik, zal de VVD in de voorste gelederen mee doen. Ik wens een ieder van u alle sterkte en succes het liberalisme in Zwijndrecht meer te laten gelden.

Ook de VVD-er in Zwijndrecht hoeft zich niet te vervelen.

Met vriendelijke groet,

Bas Eenhoorn,

landelijk voorzitter.